

съ студеното като ледъ сърдце и хвърли презъ плета, въ градината, трупа на задушеното пиле. Среброкрилата слѣзе отъ покрива, закри съ крила умрѣлото и стоя надъ него цѣлъ день. Презъ нощта пристигнаха гробаритѣ: два стари черни брѣмбара, изкопаха трапчинка и заровиха пилето съ сребърнитѣ крила. Съ угаснало сърдце се озърна осиротѣлата птичка наоколо и заплака съ едри сълзи. Тогава стана чудо: сълзитѣ, които капѣха върху ровката прѣстъ, изведнажъ се превърнаха на свѣтулки. Заблещукаха като дребни свѣщи надъ гробчето и се прѣснаха подъ тъмнитѣ дървета.

А. Каралийчевъ.

СЛЪНЧО

Листъ посърна, листъ оброни

Вѣтъръ отъ превити клони.

Слънчо гледа и тужи,

Нѣщо много му тежи.

Цѣло лѣто какъ се бори

И какво ли той не стори?

Но отпадна — старина!

Ето — вѣтъръ и слана.

После снѣгъ и луди хали,

После клони натежали

Не отъ листи, не отъ плодъ

Подъ надвисналия сводъ.

И посърналъ, и печаленъ

Погледъ праща ни прощаленъ

Слънчо тихъ и мълчаливъ —

Нито мъртавъ, нито живъ.

С. Чилингировъ.